

Som det i øvrigt efter lovforslaget gælder for godkendelsesordningen – og loven som helhed – betragtes frembringelsen af fast affald således nu som en forurening på linie med udsendelsen af stoffer til luften, jorden og vandet.

For så vidt er ændringen af den gældende bestemmelse i § 44 at betragte som en konsekvensændring ud fra dette udvidede forureningsbegreb. Hertil kommer imidlertid, at der til den hidtil gældende væsentlighedsvurdering knyttes et kriterium om, hvad der er muligt »ved anvendelse af mindst forurenende teknologi eller bedst mulig rensning«.

Ved indførelsen af dette kriterium knyttet til, hvad der er teknologisk muligt, understreges det forureningsbegrænsningsprincip, som er indeholdt i lovforslagets § 3. Herved fremhæves, at det forureningsniveau, som på et givet tidspunkt kan accepteres, kan ændre sig i lyset af forbedrede muligheder for en renere produktion eller forbedret rensningsteknologi. Væsentlighedsvurderingen i den gældende § 44 er vel i praksis også ofte blevet anvendt på denne måde, idet der i den gældende § 3, stk. 3, er indeholdt et tilsvarende forureningsbegrænsningsprincip: »Den, der udøver eller vil påbegynde (forurenende) virksomhed, skal træffe de til forebyggelse og imødegåelse af forureningen nødvendige foranstaltninger og tilrettelægge virksomhedens drift på en sådan måde, at virksomheden i mindst muligt omfang giver anledning til forurening«.

Den ændrede formulering af indgrebsbestemmelsen i kapitel 5 må på denne baggrund ses som en præcisering af rammerne for vurderingen af, hvornår et indgreb med påbud er påkrævet, snarere end som en principiel ændring.

Retningssigende for vurdering af, hvornår og under hvilke betingelser et påbud om forureningsbegrænsning bør meddeles, vil således i første række være de vejledninger, som Miljøstyrelsen udsender. Ved udarbejdelsen af disse bør der fremover for det første tages højde for forureningsbegrebets udvidelse til også at omfatte frembringelse af fast affald, for det andet – men i samme forbindelse – tages højde for muligheder for mindre forurenende produktionsmetoder foruden mulighederne for forureningsbegrænsning ved rensning.

Det forventes således ikke, at de kommunale tilsynsmyndigheder uden videre skal omlægge grundlaget for vurdering af, om et indgreb er påkrævet.

Det bør i den forbindelse fremhæves, at kriteriet om, at virksomheden ikke må »medføre væsentlig mere forurening, end der ville forekomme ved anvendelse ved mindst forurenende teknologi«, ikke alene går på virksomhedens teknologi i snæver forstand, dvs. processerne og de tekniske anlæg, men også på pro-

duktionsgangen, driftsforholdene og vedligeholdelsen af anlæggene.

Undersøgelser foretaget i Københavns Kommune har således vist, at der er endog meget store forskelle med hensyn til spild og affaldsfrembringelse på forskellige virksomheder, som med hensyn til processer, råvarer, produktionsmængde og produktionsanlæg er sammenlignelige. En væsentlig side af, hvad der skal forstås ved »mindst forurenende teknologi« er således det, man kunne kalde »god råvareholdning«, hvilket indbefatter driftsrutiner, som i videst muligt omfang begrænser spild og affaldsproduktion med den givne teknologi i snæver forstand.

Kravet om forureningsbegrænsning skal ud fra en renere teknologi-betragtning ikke fastsættes som påbud om anvendelse af en nærmere bestemt renere teknologi. Kravet bør udmøntes som et krav om begrænsning af forureningen, herunder frembringelsen af affald, eller som et krav om begrænsning af nærmere bestemte råvarer, stoffer eller materialer, når det har vist sig muligt at foretage denne begrænsning ud fra en tilgængelig renere teknologi. Herefter er det op til virksomhederne selv at vurdere, hvorledes man teknologisk vil opfylde disse ændrede krav.

Endvidere er påbudsbestemmelsen i § 41 udvidet i forhold til den gældende lovs § 44 derved, at påbud nu også skal kunne meddeles over for anlæg eller aktiviteter, som skønnes at indebære en nærliggende risiko for væsentlig forurening. Betingelserne for anvendelsen af en sådan indgrebsmulighed er ikke nødvendigvis sammenfaldende med betingelserne for indgreb ud fra rene nødretssynspunkter. Også mindre kvalificerede fare- eller risikosituationer må kunne begrunde et påbud efter § 41. Tilsvarende gælder, at faren eller risikoen ikke behøver at være overhængende, men blot nærliggende. Derimod falder fjernere liggende eller blot hypotetiske faremuligheder uden for reglens anvendelsesområde.

Til § 42

Bestemmelsen om muligheden for at gribe ind over for forurening fra virksomhed, der ikke er på listen over særligt forurenende virksomhed, er overført fra kapitlerne 10 og 11 i bekendtgørelse af reglement om miljøbeskyttelse. Ved at samle reglerne om virksomhedernes forurening i loven opnås større overskuelighed. Indgrebsmulighederne er udformet i overensstemmelse med de skærpede bestemmelser i lovforslagets § 41, stk. 1–3, om indgreb over for ikke-godkendte listevirksomheder under henvisning til mulighederne for at anvende mindst forurenende teknologi eller bedst mulig rensning.

Kommunalbestyrelsens afgørelser om påbud og forbud kan indbringes for miljøministeren.